

davanter és alternat periòdicament perquè la tasca d'obrir el solc és ben feixuga.

Mentrestant, el temps ha empitjorat i el cel, que ja apareixia tot murri, ens ofrena algunes bolves de neu, persistents, que torben la nostra serenitat i enfarinen lleugerament els pins.

Cap al Nord, on ens empeny el nostre destí, en la grisor de la rufaga i de la llunyania, els Esparvers. El dubte i la inseguritat ens són un turment. Arribats allí, tard evidentment, el mal temps ens permetrà trobar la cabana? El vent i la neu, l'hauran feta esdevenir inhabitable? I aleshores, abans la foscor no ens sorprengui, podrem desfer el camí i assolir les cases de la Llosa per passar-hi la nit?

Contra la temença i el dubte, el coratge. I a fè que no ens en falta, perquè no parem d'ascendir, amb la pesada càrrega, vorejant incansablement els pins, endinsant-nos en el bosc, que sembla interminable. Avancem maquinalment — fa sis hores que hem deixat Martinet — en una monotonia que només trenquen les meves exclamacions quan la punta del piolet (que porto enfonsat verticalment en la motxilla i surt enfora, més enlaire del cap) s'enganxa en alguna branca.

La nostra perseverància és premiada, puix aviat els arbres s'aclareixen i podem albirar l'acabament del bosc. En uns planells, reposem i consumim, àvidament, unes taronges reconfortants.

Voregem el torrent, sorollós i alegre, omplert de gorgs; bells paratges que assaboriríem amb delícia si no ens empenyès l'afany d'arribar. Un pendent molt inclinat — propici a un allau — coronat d'unes cornisses amenaçadores que ha modelat el vent capriciós, ens obliga a travessar el torrent i a fer tota mena d'equilibris sobre el corrent gelat. Aquesta delicada operació, amb els esquís i bastons a les mans i la motxilla a l'esquena, la repetim dues altres vegades i en la tercera, una acrobàcia fallida és origen d'una curta remullada sense conseqüències.

El sol, engorronit, reïx a atraspasar el trist mantell de les nuvolades, comunicant un alè de vida a les ondulacions de neu quan precisament nosaltres, en el darrer esforç, aconseguim el cap d'un serrat i contemplem, acollidor, el paradís promès: els Esparvers.

Dos o tres metres de neu acumulada sobre el riuet de Vallcibera fan possible el nostre pas. Costa amunt, una cursa desacompassada ens transporta dalt d'un planell, on unes prominències, confuses en la grisor dominant altra volta fan suposar-nos que ens trobem — definitivament! — enfront de la cabana.

No són, encara, les dues de la tarda quan, descarregats, desentaforem de neu i gel la regió, on uns gràfics facilitats per l'amic Romeu, assenyalen el forat d'entrada de la cabana petita. El piolet treballa de valent i, de sobte,